

Arrest

nr. 131 903 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VERHAEGEN, die loco advocaat M. VAN HARCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 november 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 5 mei 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 6 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag / van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.11.2013 werd ingediend door:

Naam: A.(...) Voornamen: D.(...) O.(...) Nationaliteit: Nigeriaanse Geboortedatum: (...) Geboorteplaats:

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3e, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ..

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 09.10.2013: dit document is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- printscreen van het profiel van betrokkene op de datingsite Leuven.stedendating.be; printscreen van het profiel van de referentiepersoon op de datingsite Leuven.stedendating.be: uit deze documenten valt af te leiden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar via deze site hebben leren kennen, maar niet wanneer dit exact gebeurd is. Deze beide profielen zijn immers onvoldoende exact gedateerd in de tijd; ze vermelden enkel een dag en een maand, geen jaartal. Deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van *“het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur”* en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Ten onrechte werd er op 5 mei 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) in het kader van artikel 40 ter Vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoeker minder dan één jaar ononderbroken samenwoonde met diens partner mevrouw A.(...) R.(...).

Verzoeker legt een printscreen van het profiel van verzoeker alsook van diens wettelijk samenwonende partner, mevrouw A.(...) R.(...), geboren te (...) op (...), op de datingsite Leuven.stedending.be voor waaruit blijkt dat zij elkaar in maart 2013 hebben leren kennen. (stuk 3)

Voorts brengt verzoeker getuigenverklaringen bij waaruit blijkt dat verzoeker en mevrouw A.(...) R.(...), geboren te (...) op (...), samenwonen sedert begin mei 2013. (stuk 4)

Ten slotte legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning voor waaruit onomstotelijk blijkt dat verzoeker woonachtig is te (...) samen met mevrouw R.(...). (stuk 5)

Dat aldus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verzoeker wel degelijk één jaar ononderbroken samenwoonde met mevrouw R.(...) en aldus voldaan is aan deze voorwaarde van artikel 40 ter Vreemdelingenwet.

Dat bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van art. 8 EVRM.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt dat de overige voorwaarden niet werden nagekeken, hetgeen tevens een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht. Dat hierop dan ook niet verder dient te worden ingegaan.”

3.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur”* aangezien hij onvoldoende uiteenzet welk rechtsbeginsel hij precies geschonden acht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 6 november 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner. Bij die gelegenheid legde hij een aantal verklaringen neer die de waarachtigheid van zijn relatie zouden moeten aantonen en een printscreen van een datingsite.

3.5. In de bestreden beslissing, die genomen werd op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verwezen naar de voorwaarden van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, waarin gestipuleerd staat op welke wijze een duurzame en stabiele partnerrelatie kan worden aangetoond:

“Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

3.6. In de bestreden beslissing wordt op basis van de neergelegde stukken overwogen dat *“verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden”,* zodat *“deze niet in overweging genomen (kunnen) worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen”.* Met betrekking tot de neergelegde printscreen wordt gesteld dat hieruit *“valt af te leiden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar via deze site hebben leren kennen, maar niet wanneer dit exact gebeurd is. Deze beide profielen zijn immers onvoldoende exact gedateerd in de tijd; ze vermelden enkel een dag en een maand, geen jaartal. Deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.”* Tenslotte wordt aangestipt dat *“uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.”* Verzoeker beweert thans in zijn middel op basis van een printscreen van zijn

facebook-profiel dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds langer dan een jaar samenwoonde met zijn partner, met name sedert maart 2013. Verzoeker slaagt er echter niet in aannemelijk te maken reeds “*één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond*”, zoals de hierboven weergegeven wettelijke bepaling vereist. Verzoekers aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie dateert immers van 6 november 2013 en verzoeker bewijst geenszins dat hij reeds sedert november 2012 zou hebben samengewoond met zijn partner. Verzoeker verwijst in zijn middel naar het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, maar deze datum is volstrekt irrelevant met het oog op het bewijs van het duurzaam karakter van de relatie. De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig vaststellen dat verzoeker niet op afdoende wijze had aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, waardoor hij redelijkerwijs kon besluiten dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

3.7. Waar verzoeker meent dat de overweging uit de bestreden beslissing dat de andere voorwaarden niet werden nagekeken omdat aan één van de voorwaarden niet werd voldaan een schending zou uitmaken van de materiële motiveringsplicht, kan hij onmogelijk worden bijgetreden. De vaststelling dat verzoeker het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie onvoldoende heeft aangetoond, volstaat immers om de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden op afdoende wijze te schragen. Het eventueel voldoen aan de andere wettelijke voorwaarden kan geen aanleiding geven tot het honoreren van de aanvraag.

3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de loutere affirmatie van verzoeker dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van dit verdragsartikel niet volstaat om dit onderdeel van het middel gegrond te bevinden. Verzoeker zet niet uiteen waarom zijn eventuele verwijdering een schending zou uitmaken van zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven, waardoor dit onderdeel van het middel niet kan worden aangenomen (RvS 21 december 2001, nr. 102.304). Ten overvloede wijst de Raad op het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen waarin wordt gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied totdat verzoeker de wettelijke voorwaarden vervult, geenszins strijdig is met het aangevoerde verdragsartikel.

3.9. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN